

4
★
★
★
★
★

'Paradise now (1968-2018)' van fABULEUS: woest, wild en gewaagd

22/05/18 om 10:33 - Bijgewerkt om 10:44 Bron: Knack Focus

'Paradise now (1968 - 2018)' is een van de meest energieke, doortimmerde en opwindende dansvoorstellingen van het jaar. Choreograaf Michiel Vandevelde en zijn dertienkoppige jongerencast nemen u mee op een ontwrichtende, geestige en wervelende tijdreis.



© Koen Cobbaert

Michel Vandevelde vertelde een leugen in het [interview \(http://www.knack.be/nieuws/belgie/choreograaf-en-auteur-michiel-vandevelde-het-is-tijd-voor-anarchie/article-normal-1141865.html\)](http://www.knack.be/nieuws/belgie/choreograaf-en-auteur-michiel-vandevelde-het-is-tijd-voor-anarchie/article-normal-1141865.html)

dat op 2 mei 2018 in *Knack* verscheen. Het was een leugen om bestwil. We zullen de leugen niet verklappen, want dan verraden we een van de spannendste scènes uit de voorstelling. En die voorstelling behoort tot het allerbeste, woeste en wildste wat we de afgelopen maanden zagen.

Ook al doet het begin van de voorstelling het tegendeel vermoeden. Je ziet een kale scène. Het enige 'decorstuk' is een zwart touwtjesgordijn. Omheen het gordijn staan dertien jongeren (tussen dertien en drieëntwintig jaar jong) in geweldig kleurrijke én knap gesneden, gender-neutrale outfits van Lila & John (<http://www.lilajohn.com/lj/>). Die jongeren openen de voorstelling met de zin: *'Trouble is an interesting mood'*.

De rest van te lange en complexe 'openingsrede' verdwaalde in ons geheugen. 'Vandevelde, niet iedereen is zo ongemeen intelligent als jij', bromden we binnensmonds. Maar wat er nadien gebeurde, deed het brommen verstommen.

|| Vandeveldes jongeren plooiën, draaien, stappen en vallen met een trefzekere soepelheid en nauwkeurigheid.

Vandevelde doorploegde met zijn cast de vijftig jaren die ons scheiden van 1968. Hij haalde er de meest iconische beelden uit (die u allemaal hier (<https://backstage.fabuleus.be/paradise-now/>) kan bekijken) en liet die naspelen door de jongeren. Vandevelde werd gedrield in onder meer de Brusselse dansschool P.A.R.T.S. en weet daardoor perfect hoe je een lichaam tot op een millimeter precies kan laten bewegen. Hij weet ook hoe je die kennis moet overbrengen. 'Zijn' jongeren plooiën, draaien, stappen en vallen met een trefzekere soepelheid en nauwkeurigheid. Hun expressieve gezichten spreken harder dan de luidste stem.

|| De lachers in de zaal laten zich horen wanneer een dansertje zich languit op de grond laat ploffen en zijn achterwerk in de lucht steekt. Tot het jongetje zich zodanig draait dat iedereen de positie van Aylan Kurdi herkent.

Bij een van de eerste beelden die de jongeren uitbeelden, vergist het publiek zich van 'code'. De lachers in de zaal laten zich horen wanneer een dansertje zich languit op de grond laat ploffen en zijn achterwerk in de lucht steekt. Tot het jongetje zich zodanig draait dat iedereen de positie van Aylan Kurdi herkent, de Syrische kleuter die verdronk tijdens een vluchtpoging naar Europa.

De lachers in de zaal verstommen en de volgende veertig minuten kijkt het publiek in ademloze stilte - die zwalpt tussen diepe ontroering en intens genoeg - naar de jongeren die de iconische beelden - van een sportende Jane Fonda tot de genocide in Rwanda - 'uitbeelden'. Dat jonge mensen onder meer op de tonen van USA for Africa's *We are the world* die geschiedenis naspelen, is tegelijk hoopgevend en schrijnend. Want uit het overzicht blijkt bovenal dat de gruwel allerminst uit de wereld is gebannen, ook al werd daar zo op gehoopt in 1968.

Aangekomen bij het jaartal 1968 kantelt de voorstelling. Prompt regent het liefde, mede dankzij een magistrale montage van The Who's *Love Reign O'er Me* (https://www.youtube.com/watch?time_continue=163&v=ZhSdNy1snaU). Vandevelde pompt die song op tot een indrukwekkende loop waarop hij zijn dansers op de meest elegante en gracieuze manier tot een heuse orgie verleidt. O wauw. Wat die dansers doen en durven! Met hun lijven én hun tongen. Ze verbeelden de *'love peace happiness'*-geestop zo'n verrassende, virtuoze manier dat hun energie de zaal inspat. En het Kaaitheter, dat nu niet bepaald een Sportpaleis is qua publieksenthousiasme, joelt spontaan terug.

|| De energie spat de zaal in. De zaal joelt spontaan terug.

Helaas dooft de voorstelling uit als een kaarsje. In het pikdonker en omringd door veel toeschouwers laten de jongeren hun stem over een betere toekomst klinken. Letterlijk. De een is daar véél beter in dan de ander. We bromden opnieuw. 'Vandevelde, die teksten bereiken het publiek niet!'

Na de voorstelling krijg je de toekomstdromen van de jongeren mee op een blaadje. Op de scène werken ze amper, maar na een paradijselijke dansvoorstelling lees je ze wel met een fijn gevoel. *f* ABULEUS bewijst nog maar eens een van de moedigste gezelschappen voor jongeren te zijn. Ze durven. Ze durven falen (check onze mening over het pijnlijke

Virginity (</entertainment/podium/virginity-hetpaleis-en-fabuleus-is-vetcool-en-megaleeg/article-review-898405.html>).

) én ze durven jongeren uit hun comfortzone halen, met dit onwaarschijnlijke straffe stuk als resultaat. Zo straf dat de regisseur er zelf een leugentje om bestwil in uw lijfblad voor over had. 't Is hem vergeven.

Paradise Now (1968 - 2018) van *f*ABULEUS speelt nog op 26 mei 2018 in Gent en gaat in het najaar op tournee door Vlaanderen. Dan is de voorstelling onder meer te zien in STUK te Leuven. Alle info: www.fabuleus.be (<http://www.fabuleus.be>).